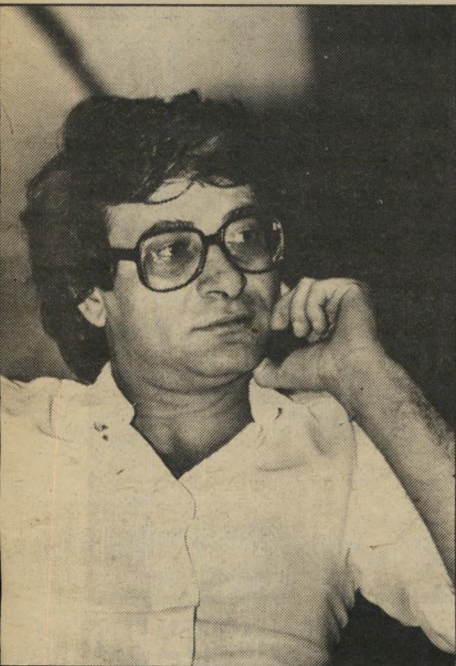

שלו אותנו בשתי מכונות מרצדס חדיי שות, אחת מלפנים ואחת מאחור. הבניין היה בית-מגורים מודרני, עם סופרמרקט בקומה הראשונה ואולם-מבוא גדול. עלינו לקומה השניה. גאזי צילצל בדלת והיא נפתחה עליידי אשה צעירה. נכנסנו לדירה רחבת-ידיים. התיישבנו על הכרסות המרופדות בקטיפה ירוקה. גבר צעיר בא לקראתנו ולחץ את ידינו. אחריכך הסתבר לנו שזהו אמאד שאקור, יועצו הר בכיר של יאסר ערפאת וראש-המחלקה ה"ישראלית באש"ף.

שאקור, בן הכפר הגלילי סכנין ותושב נצרת לשעבר לא גילה את הקלפים מהתחלה. רק אחרי זמן-מה עברנו לשוחח איתו בעברית. היתה זו מעין שיחת-היכרות. הוא הכיר את אורי אבנרי, והזכיר לנו באילו נסיבות נפגשו. אחריכך סיפר לי שהוא מיוודד מאוד עם כתב מעריב, ויחאל לימור. "תגידי ללימור שאני מומין אותו לבקר בבירות המערבית, אהלן וסהלן." אמר וסיפר שניהם למדו באוניברסיטה העברית. הוא סיפר שהוא שומע את לימור מגיש חדשות בגליי-צה"ל.

במקום נכחו גם אחיו של אמאד ואשתו, וכן אשתו של אמאד ובנותיו. האשה מרמזת אלה היתה קשותה מאוד ודיברה אלינו בעוינות. היא אמרה שנולדה בירושלים. כשענת ואני אמרנו לה שגם אנחנו נולדנו בירושלים, היא אמרה: "אתם, היהודים, אף פעם לא הייתם בירושלים. וחזרה והדגישה שפלטין שייכת לפלסטינים. אולם היא

דרוויש יליד חיפה, גדול הר משוררים הצעירים הפלסטינים, הנמצא כעת במערב ביירות, נוכח גס הוא בפגישה עם ערפאת.

שאקור יליד סכנין, תושב נצרת לשעבר, יועצו הר בכיר של יאסר ערפאת וראש המחלקה הישראלית של אש"ף, עם בתו מונה.

בניין שלם, שקרס בהפצצת חייל-האוויר, והמצוי ממול לאוניברסיטה הערבית של ביירות. באיזור שבו ביקרנו, ושהוא למעשה המובלעת הפלסטינית בביירות, מראה של בניינים הרוקים הוא מראה תדיר. מדי יום לוקח מחמוד לבאדי, דובר אש"ף, את העיתונאים הזרים ומראה להם את ההרס והחורבן.

מציאות שחורה

העפר. הדבר הבא שאני זוכרת הוא שעמדנו מתחת לעץ. אורי נפגש עם גאזי. היינו מוקפים בחיילי אש"ף. היינו, כמה שמכונה עליידי ראש-המשלה, ב"קן מחבלים". ההרגשה היתה מורא. חשנו הקלה, אך גם חוסר-ודאות. מהעבר הזה של המחסום היתה פעילות קדחתנית, והרושם היה שהכל מתנהל באיסדר. הוקפנו מייד בחיילים חמושים והובחנו למכונת ריינג'ר-דובר משוריינת. הצלחתי להבחין בכמה חיילים פלסטיניים היושבים ליד הגדר בישיבה מיוזחית ובודקים לאנשים תעודות.

רבין, פרס ובגין בסיפריה

ה עיר נראתה כמתפקדת. היו חנויות פתוחות, אנשים נראו ברחובות. בחצר של בית-ספר ראינו ילדים משחקים כדורגל, ובפינת רחוב ראינו עגלות עמוסות בפירות וירקות. הצד הזה של העיר לא נפגע באופן קשה. נתקלנו בכמה בניינים שקרסו תחתיהם. אנשי אש"ף טרחו להתעכב לידם ולהסביר לנו שהבתים נפגעו מהפצצות חיל-האוויר. לא ידענו לאן מוליכים אותנו. המכונת הגיעה לשכונת-מגורים ועצרה ליד בית. שומרי-הראש שלנו חוצה. רק אז הבחנתי שאנו מוקפים בשומרי-ראש

העפר. הדבר הבא שאני זוכרת הוא שעמדנו מתחת לעץ. אורי נפגש עם גאזי. היינו מוקפים בחיילי אש"ף. היינו, כמה שמכונה עליידי ראש-המשלה, ב"קן מחבלים". ההרגשה היתה מורא. חשנו הקלה, אך גם חוסר-ודאות. מהעבר הזה של המחסום היתה פעילות קדחתנית, והרושם היה שהכל מתנהל באיסדר. הוקפנו מייד בחיילים חמושים והובחנו למכונת ריינג'ר-דובר משוריינת. הצלחתי להבחין בכמה חיילים פלסטיניים היושבים ליד הגדר בישיבה מיוזחית ובודקים לאנשים תעודות.

ואז בא רגע מפחיד נוסף. שומרי-הראש שאחריכך ליווה אותנו במשך כל הסיוור ועשה רושם של "מיקצוען". ביקש להפריד ביני וענת ובין אורי. תפסנו כל אחת בזרוע אחת של אורי. היה איזה ויכוח בין ה"מיקצוען" ובין גאזי, ואורי הסביר שתמיד יש בעיות בין פוליטיקאים ואנשי צבא. בסופו של הוויכוח נשארנו ביחד. הוכנסנו למכונת המשוריינת. סוכם ש-אנשי-הטלויזיה הגרמנית ילכו למלון קומדור, שהוא מעו העיתונאים במערב ביירות, ומתינו לנו שם.

הרגשנו הקלה, אך עדיין היינו מתוחים מאוד. השיירה המשיכה לנסוע אט-אט. הסכנה היתה רבה. חיילי הצבא הלבנוני וחיילי אש"ף הסתובבו כשישקם דרך. החלטנו לשחרר את המונית וללכת ברגל עד למחסום. נהגיה-מונית הביירותי, שחש כנראה שמדובר בנסיעה בלתי-רגילה ביקש מאה לירות לבנוניות, שהן כחמש מאות שקל — סכום-עתק לנסיעה כה קצרה. פילפ, טכנאי-טלויזיה הגרמנית, שנראה כמו גרמני אך מסתבר כי הוא יליד ביירות ומתגורר ברובע המערבי, הוריד את המחיר מייד לחצי.

בתוך "קן המחבלים"

רדנו מהמונית והתחלנו להתקדם לכיוון המחסום. אני מנסה להיזכר באותו קטע, באותם מאתיים מטרים, ואיני מצליחה. נדמה לי שלא הבטתי מסביב מרוב פחד. הלכתי בצמוד לאורי ולענת, בלי להביט ימינה ושמאלה. עברנו את סוללות